

1

En stewardesse kom og hentede mig i afgangshallen. Jeg gav mor og far et stort knus. Nu skulle vi ikke se hinanden i en hel uge.

”Hav det nu rigtig sjovt,” sagde far.

”Og ring, når du er vel fremme,” sagde mor.

Stewardessen tog mig ved hånden og førte mig i retning af sikkerhedskontrollen.

”Så du skal på efterårsferie i London,” sagde hun og smilede til mig. Det lyder vel nok spændende. Har du været der før?”

”Aldrig.

”Det er en skøn by. Ved du, hvor du skal bo?”

”Hos min kusine,” sagde jeg. ”Hun bor der nu.”

Indtil for nogle måneder siden havde Signe boet sammen med sin mor i Stockholm. Men hendes mor var syg, og da hun døde, blev Signe nødt til at flytte over til sin far og bo hos ham og hans nye familie i London.

Signe havde sms'et og mailet til mig. Hun skrev nøgternt

og fortalte aldrig noget om, hvad hun tænkte eller følte. Alligevel græd jeg, når jeg læste hendes beskeder. Hendes far arbejdede næsten konstant, hendes halvsøskende var et par små skrighalse, og hendes stedmor ville hele tiden lave sjov og kramme.

Signe forstår ikke humor. Alt, hvad man siger, opfatter hun helt bogstaveligt. Man er tvunget til at sige præcis, hvad man mener, og ikke tale i billeder eller benytte sig af talemåder. Og med knus og kram er det endnu værre. I samme øjeblik nogen kommer for tæt på, trækker hun sig. Hun bryder sig ikke om nærhed.

Skal jeg være helt ærlig, brød jeg mig ikke særlig meget om min kusine før i tiden. Ikke før hun kom og besøgte os først på sommeren. Ved den lejlighed gik det op for mig, at selvom hun er anderledes, er hun absolut ikke noget fæhoved. Tværtimod. Det lykkedes Signe på egen hånd at opklare en drabssag, som politiet havde afskrevet som et færdselsuheld. Og hun løste hele gåden ved at tænke logisk og drage konklusioner, som jeg aldrig selv ville være nået frem til.

Jeg glædede mig til at se hende igen.

Stewardessen fulgte mig hele vejen ud til gaten. Jeg fik lov til at gå om bord som den første, og jeg fik en rigtigt fin siddeplads allerforrest.

Da vi var i luften, kom stewardessen med sodavand og

salat, som jeg ikke engang skulle betale for.

Det var ren luksus og følte ikke spor uhyggeligt at flyve på egen hånd.

Efter landingen var det pludselig ikke helt så luksusagtigt. Londons lufthavn var gigantisk, og folk gik hurtigt. Havde jeg ikke fået hjælp, ville jeg garanteret være faret vild eller være blevet væltet omkuld. Stewardessen fulgte mig gennem paskontrollen og hele vejen ud til ankomsthallen, hvor Signe og hendes stedmor ventede på mig.

”Velkommen til London, Elsa. Jeg hedder Britt, men er svensker.”

Det var ment som en vits. At hedde Britt og bo i Storbritannien var jo lidt pudsigt.

Vi havde aldrig set hinanden før, men alligevel fik jeg et knus. Det var rart. Især fordi Signe hverken smilede eller gav mig hånden.

”Jeg synes, det er dejligt, at du er kommet,” sagde hun i stedet.

Nogle gange lyder min kusine som en robot, når hun taler. Men jeg vidste, at hun mente, hvad hun sagde, for Signe siger kun, hvad hun virkelig mener.

2

Vi gik til en perron for at tage toget hjem til Signes nye familie. Britt snakkede løs om London og om, hvorfor hun var flyttet dertil for mange år siden. Jeg kiggede på Signe, som gik tavs og med blikket rettet lige fremad. Jeg spekulerede på, hvordan hun havde det. Om hun havde nogen venner. Der er ikke mange, der tør være venner med en, der er anderledes.

Mens vi stod på perronen, løftede en mand ved siden af os armen og pegede over mod perronen på den modsatte side af sporet.

”Look!” skreg han, og det betyder jo ’Kig!’ eller ’Se lige der!’

Jeg drejede hovedet og så en fyr, som gik hurtigt hen ad perronen. Han nærmede sig en dame, tog en kniv op af baglommen og hævede den højt over sit hoved. Jeg åbnede munden for at skribe, men kunne ikke få en lyd frem. I næste sekund stak han damen ned. Hun stønnede og faldt til jorden, mens han skyndte sig bort fra stedet.